

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal naturligvis ikke bebrejde ministeren, at han ikke kan huske nogle tal udenad, men jeg må gentage, at vi må have frem, hvor mange det var, der meldte sig ud af ordningen. Kun de mennesker, der netop den dag, da de får jobtilbuddet – som de ikke modtager og dermed melder sig ud af ordningen – ikke mere er til rådighed for arbejdsmarkedet, har med rette indtil da fået udbetalt arbejdsløshedsdagpenge. De, der for en måned eller et halvt år eller mere siden i virkeligheden ikke stod til rådighed for arbejdsmarkedet, har uberettiget fået udbetalt arbejdsløshedsdagpenge. De skal også medregnes.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Holm (V):

Må jeg indledningsvis sige, at jeg nede ved ordførerbordet var ude af stand til at høre én eneste bemærkning af, hvad hr. Bernhard Baunsgaard sagde.

Til ministeren: venstre var villigt til at løse det problem, der var for dem på den laveste efterlønsats. Derfor lavede vi vores ændringsforslag, så at vi løser det problem. Men venstre finder ikke, at tiden er inde til at lave generelle forbedringer for efterlønsmodtagerne, og det er det, der ligger i arbejdsministerens forslag. Det betyder en udvidelse af det samlede forbrug i landet, og det er vel ikke netop det, der er behov for i øjeblikket. Vi var villige til at løse problemet for dem på den laveste efterlønsats, og derfor lavede vi en fællessats og en overgangsordning, så der ikke var nogen, der blev ringere stillet, men der var en valgfrihed. Derfor begriber jeg ikke, at ministeren overhovedet ikke var interesseret i at drøfte disse ting med venstre.

Når ministeren fortsat siger, at der er en nedsættelse af dagpengemaksimum i det forslag, venstre og de konservative stillede, er det og vedbliver det at være forkert. Der var tale om at opdele dagpengesatsen i to niveauer: en generel sats, som alle får, og hvortil man betaler det samme bidrag. Vi finder det faktisk urimeligt, at der er nogle, der tjener en høj løn, betaler et lille bidrag og får en høj dækning, hvor andre mennesker med

en lille løn betaler det samme bidrag som de med den høje løn og får en lavere dækning. Derfor ville vi indføre et system med en fælles dækning for et fælles kontingent.

Hvis man vil have en højere dækning, må man betale et højere bidrag. Jeg synes egentlig, det er rimeligt, at de to parter på arbejdsmarkedet selv bærer en større del af risikoen, hvis de forhandler lønnen højt op på et område. Det kan ikke være det offentlige, der skal bære en sådan risiko.

Lone Dybkjær (RV):

Det er til hr. Hans Jørgen Holm, som jeg synes kommer med nogle underlige betragtninger om, hvad dette lovforslag drejer sig om. Det drejer sig om, at man skal prøve at få efterlønnen til netto at hvile i sig selv; det giver nogle merudgifter for arbejdsgiverne og nogle merudgifter for arbejdstagerne. Arbejdsgivernes merudgifter giver vi dem tilbage i 1982, men hvad der sker i 1983, er endnu ikke aftalt.

Det andet drejer sig om, at vi hæver en sats fra 60 pct. til 70 pct. ved, at samtlige lønmodtagere giver et bidrag til dem, der har det dårligt. Der er ikke bare tale om en udvidelse af forbruget. Hvis man endelig vil, er der tale om en omlægning, og så er der i øvrigt tale om, at nogle af dem, der har meget, stiller sig solidarisk med nogle af dem, der har mindre. Det er det, venstre ikke har fatet.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Holm (V):

Jeg må sige til fru Lone Dybkjær, at jeg egentlig føler det besynderligt, at det radikale venstre, som har ønsket, at der skal laves indkomstpoltik, finder det rigtigt, at man forlods lægger en øget byrde på de lønmodtagere, der skal føres indkomstpoltik for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 81 stemmer mod 36; 36 stemte hverken for eller imod.

Formanden: